

Országos Diákszínjátszó Találkozó, Veszprém, 1997

20 előadás jutott be az Országos Diákszínjátszó Egyesület által hagyományosan meghirdetett, és intézményi háttér, igazi infrastruktúra nélkül, jelentős szervezőmunkával lebonyolított válogató-bemutató sorozat végén a veszprémi döntőbe. A középiskolás színjátszó csoportok mellett első ízben néhány egyetemi színpad is jelen volt, jelezve ezzel, hogy a diákszínjátszás nem áll meg, avagy nem kéne, hogy megálljon a középiskola befejeztével.

Az országos döntő házigazdájaként debütáló veszprémiek (a művelődési központ munkatársai) remek vendéglátóknak bizonyultak, a helyi (városi és megyei) szponzorok pedig megfelelő anyagi feltételeket biztosítottak. Mindezeknek köszönhetően a színjátszóké, a színjátszásé lehetett a fő szerep (avagy: a *főszerep*).

Segítette ezt az is, hogy a *Bérczes László*, *Kaposi László*, *Vándorfi László* felállású zsűri – szándékai szerint – nem igyekezett előtérbe helyezni magát: a színjátszó-rendezői képzés egyik formájaként fogta fel szerepét, igyekezett olyan visszajelzésekkel szolgálni, amelyek segíthetik a csoportok további munkáját. Talán ezért is: a szakmai fórumokon minden alkalommal tele volt a kamaraterem, az utolsó megbeszélésen pedig a színházterem nézőtere is szépen megtelt. A veszprémi zsűrizés hangulata megkérdőjelezte a Diákszínház című ODE-hírlevélben megjelent, *Nagy András László* által írt cikk időszerűségét: avagy azt jelezte, hogy mint minden művészeti és pedagógiai jellegű tevékenység, ez is személyfüggő. Általánosságoknak e témában helye nincs, csakis konkrét példáknak (ilyenekkel az említett írás nem szolgált).

A döntő első napja remek nyitány volt: három díjazott előadás is ezen a napon volt látható. Könnyebben fejlethető művek következtek ezután, majd a fesztivál csúcspontja, a Tavaszi áldozat című táncszínházi produkció mindenért kárpótolta a következőket „előadásnéző” résztvevőket. Hullámzó színvonalon folytatódott, majd zárult a rendkívül szorosra (pontosabban: zsúfoltra) sikeredett program, amely néhány szervezői tanulsággal mindenképpen szolgált: a kevesebb talán több lett volna, másfél napba nem kéne 20 előadást „belepasszírozni”.

Említésre méltó, hogy az előző évekhez viszonyítva jóval kevesebbszer volt olyan alkalom, amikor a jelen helyett a közeli múlttal kellett foglalkoznia a nézőnek, mondván „miért is került ide ez az előadás”. Ez az előzsűri (azért persze nem kifogástalan) munkáját fémjelzi. Volt olyan csoport, amelyik azt bánta, hogy nem fogadta meg az előzsűri (*Bethlenfalvy Ádám*, *Gyombolai Gábor*, *Keserű Imre*, *Sándor L. István*, *Tóth Zsuzsanna*, *Uray György*) tanácsait (pl. a kecskeméti koncepciótlan, kidolgozatlan Szentivánj-részlete), de akadt példa az ellentétes esetre is (a békéscsabaiai *hallhatatlanná* tett zenés darabja).

Egyébként a diákszínjátszás egészét érintő meglepően új jelenségeket, tendenciákat Veszprémben nem felejtettünk fel. Létezik, működik a diákszínház. Ennyi. S ez nem is kevés.

- I. díjat kapott a Panboro Csoport a Tavaszi áldozat előadásával. Koreográfus-rendező *Uray Péter*.
- A II. díjat a szentesiek két évvel ezelőtt, egy nyári táborban készült mozgásszínházi produkciója kapta. Az Utasellátó című produkció rendezője *Zsalakovics Andrea*, az Andaxinház tagja.
- A megosztott III. díjat a Vajda Drámakör Brecht: Jó embert keresünk (rendező: *Helyeyné Kiss Katalin*) és a Vörösmarty Gimnázium III. d. osztályának García Márquez kisregényből készült Egy előre bejelentett gyilkosság krónikája című darabja kapta (rendező: *Vidovszky György*, aki különdíjat is kapott a zsűritől a vizuális hatások alkalmazásáért).
- a hat színészi díj mellett a zsűri különdíját kapta a dombóváriak Holdbéli csónakosa és a pécsi egyetemisták Reszket a hold című előadása.

Az „előre bejelentett” *közönségdíj* kiadását talán jobb lett volna idén visszavonni. Minden résztvevő társulat egy-egy szavazatot adhatott le. A csoportok közül sokan (készülve a saját előadásaikra, avagy a kamaratermi helyhiány miatt a nézőtérrel kiszorulva) képtelenek voltak megnézni az összes előadást; többen le sem adták szavazatukat; amit leadtak, az pedig erősen megoszlott...

Az ODE által alapított, évente (a diákszínjátszásért hosszú időn át végzett eredményes munkáért) odaítélt díjat – az Aranybabért – idén *Szabó Miklós*, a soproni diákszínpad vezetője és *Nánay István* színikritikus kapta.

